

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **Z. B.**, nar. X, státní příslušník Bosny a Hercegoviny, t. č. v Pobytovém středisku K. n. O., T. R. a., K. n. O., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č. j. OAM-169/LE-BE02-K01-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené opatrovnici, JUDr. Marii Cilínkové, advokátce se sídlem Bolzanova 1, Praha 2, se přiznává odměna za výkon funkce opatrovníka ve výši 800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 10. 11. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 21. 11. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v předmětném řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce namítl, že správní orgán nepřihlédl k jeho podání ze dne 27. 10. 2014 („Vyjádření žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany“), které zaslal správnímu orgánu v reakci na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v tomto podání doložil správnímu orgánu mimo jiné lékařskou zprávu ze dne 27. 10. 2014 a vybrané části zprávy Evropské komise o sociálních dopadech emigrace v Bosně a Hercegovině z dubna 2012. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedené vyjádření a zprávy k němu doložené vůbec nezmiňuje, ani nezdůvodňuje, z jakého důvodu k vyjádření žalobce a doloženým zprávám nepřihlédl. Podle názoru žalobce tak správní orgán porušil ustanovení § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu, protože vůbec nezdůvodnil, proč k vyjádření žalobce při rozhodování o jeho žádosti o mezinárodní ochranu nepřihlédl a jeho rozhodnutí proto nestojí na náležitě zjištěném skutkovém stavu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, protože nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný si pro rozhodnutí vyhledal jenom obecné zprávy o politické a bezpečnostní situaci v Bosně a Hercegovině. Nezabýval se ale specifickou situací žalobce jakožto osoby vyššího věku (76 let), který posledních téměř třicet let žil mimo zemi původu. Nevzal v potaz ani chorvatskou národnost žalobce a jeho strach z pronásledování z důvodu národnosti. Podle názoru žalobce si měl správní orgán obstarat podrobnější informace o zemi původu, zejména ve vztahu k úrovni péči o osoby staršího věku, a možnostech jejich reintegrace po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Místo toho si obstaral jenom obecné zprávy o politické a bezpečnostní situaci, ze kterých skutečnosti potřebné pro rozhodnutí nejsou patrné. V rozhodnutí navíc úplně chybí zprávy o diskriminaci z důvodu národnosti, která v Bosně a Hercegovině prokazatelně přetrvává. Podle názoru žalobce navíc není z rozhodnutí zřejmé, z kterého podkladu čerpá správní orgán informaci, že žalobce by měl v případě návratu do země původu nárok na starobní a invalidní důchod.

Jak již žalobce uvedl ve svém vyjádření, které nebylo vzato v potaz, péče o staré lidi je v Bosně a Hercegovině na nízké úrovni, a některé osoby na ni vůbec nedosáhnou. Přetrvává diskriminace vůči národnostním menšinám, zejména v poskytování zdravotní péče a přístupu k sociálnímu systému. Podle zprávy Evropské komise z dubna 2012, čelí osoby, které se do Bosny a Hercegoviny vrací z ciziny, obzvlášť těžkým podmínkám ve vztahu k reintegraci a přístupu k majetku, sociální a zdravotní péči. Podle zprávy bosenské pobočky Helsinského výboru pro lidská práva, navrátilci často čelí diskriminaci a nemožnosti získat zpět majetek. V obzvlášť zranitelném postavení jsou starší lidé. Staré osoby jsou vystavené zvýšenému riziku propadu do chudoby. Podle zprávy Monitorovacího centra pro vnitřní přesídlení mají

osoby v pokročilém věku problémy se získáním nároku na důchod, a i když se jim ho podaří vyřídit, většinou ho dostanou jenom v minimální výši kvůli rokům stráveným v cizině.

Tyto skutečnosti stojí v přímém rozporu s tvrzením žalovaného, že by měl žalobce nárok na starobní a invalidní důchod. Podle názoru žalobce správní orgán rezignoval na svoji povinnost obstarat pro řízení objektivní a různorodé zdroje informací, které by reálně popisovali stav věcí v zemi původu. Žalovaný nepostavil najisto, od kterého roku se žalobce nachází mimo území Bosny a Hercegoviny (v rozhodnutí uvádí, že se nachází v ČR „minimálně od roku 2006“, protože v tomto roce mu bylo uděleno správní vyhoštění). Podle názoru žalobce je ale informace o délce pobytu mimo zemi původu klíčová, jinak žalovaný nemůže posoudit, budou-li rozhodnutím narušeny vazby žalobce navázané na území, bude-li schopen reintegrace, a tudíž nehrozí-li mu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, případně není-li nehumánní vzhledem k délce pobytu azyl žalobci neudělit.

Žalobce dále namítl, že nesouhlasí s názorem správního orgánu, že neexistuje důvod hodný zvláštního zřetele, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že v zemi původu nebyl přes dvacet let, nikoho tam nemá a nemá se kam vrátit. Po rozpadu Jugoslávie byl odstraněn ze seznamu občanů Bosny a Hercegoviny. Podle jeho názoru se tak stalo z důvodu, že je chorvatské národnosti, a taky proto, že v Bosně vlastnil majetek, který mu byl po válce vyvlastněn. Nyní na místě jeho domu stojí trafostanice. V případě návratu by neměl kde bydlet, a v zemi původu nemá nikoho, kdo by mu v jeho situaci mohl pomoci. Je mu 76 let, trpí ochorením nohou, kvůli kterým byl v minulosti hospitalizován i léčen v zařízení pro zajištění cizinců (viz lékařská zpráva).

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „*smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“. Žalobce se domnívá, že právě v jeho případě by neposkytnutí ochrany ve formě azylu bylo nehumánní. V případě neudělení azylu by byl totiž nucen vycestovat do země, ve které nežil posledních téměř třicet let svého života a kde reálně už nemá žádné zázemí, rodinu, ani majetek. Byl by nucen žít na ulici, v nedůstojných a nehumánních podmínkách.

Žalobce závěrem namítl, že dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu do Bosny a Hercegoviny by byl vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv. Právě kumulace nedostatku zdravotní a sociální péče pro staré osoby v Bosně a Hercegovině, hrozba propadu do chudoby, jeho vysoký věk a zdravotní stav zakládají takový stav, který je neslučitelný se zákazem špatného zacházení podle čl. 3 Úmluvy. Z tohoto důvodu se domnívá, že mu v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o pobytu cizinců.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí.

K námitce týkající se porušení § 3 správního řádu uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Stručně shrnul, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1986 a žil zde na základně živnostenského oprávnění a měl povolení k přechodnému pobytu. V roce 2006 mu ukradli cestovní pas. Nový, který obdržel ve Vídni, mu byl v roce 2011 odcizen. O nový cestovní pas si následně žalobce nepožádal a byl si vědom svého nelegálního pobytu na území ČR. V roce 2012 bylo proti němu vedeno na území ČR trestní stíhání a byl tehdy odsouzen k tříměsíčnímu podmíněčnému trestu a soudně vyhoštěn. Dne 18. 8. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a jako důvod uvedl, že se nemůže vrátit do své vlasti, protože by tam byl jako Chorvat ohrožován Srby. Svůj zdravotní stav označil za přiměřený svému věku, a uvedl, že chce získat v ČR legální pobyt a doklady. Žalovaný dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, který konstatuje, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Zdůraznil, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vážne tolíko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42), a pokud žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 Azs 3/2012 - 55). Žalovaný proto považuje námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za neopodstatněné, neboť žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní.

Žalovaný rovněž podotkl, že pokud si žalobce chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, nic mu nebránilo v tom, využít možností zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých, přičemž odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004: „azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje“.

Žalovaný k námitce žalobce, že opomněl vypořádat jeho podání ze dne 27. 10. 2014, uvedl, že žalobce byl dne 27. 10. 2014 ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se všemi podklady před vydáním rozhodnutí a byla mu poskytnuta možnost seznámit se s obsahem podkladů, vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobce souhlasil a stručně se seznámil s podklady, přičemž nechtěl nic

navrhovat ani žádné podklady doplňovat. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedl, že co se píše v informacích, tak není pravda, vše je úplně jinak. Když chtěl doklady, trvalo to dlouhou dobu, neboť byl vymazaný z evidence, a proto dostal vyhoštění. Materiály, které mu byly předloženy, nepovažuje za pravdivé, chce tady mezinárodní ochranu, aby byl svobodný. Uvedené stvrdil svým podpisem. Následné vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a doložená lékařská zpráva, obojí s datem 27. 10. 2014, bylo podáno k poštovní přepravě dne 30. 10. 2014 a dle prezenčního razítka žalovanému doručeno dne 31. 10. 2014. Žalovaný se s nimi tedy nemohl zabývat, jelikož byly podány poštovní přepravě až po vyhotovení napadeného rozhodnutí dne 29. 10. 2014. S ohledem na uvedenou časovou posloupnost nebylo možno se touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat, a proto lze považovat uplatněnou námitku jako irelevantní.

K námitce žalobce týkající se důvodu k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a pokud z jeho tvrzení nevyvodil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. Žalovaný zdůraznil, že azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze řešit získání povolení k pobytu v ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“*). Námitka špatného zdravotního stavu v průběhu správního řízení nebyla žalobcem vůbec uplatněna. Naopak v samotné žádosti žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je přiměřený jeho věku, což také zopakoval při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na uvedené považuje žalovaný tuto námitku za bezpředmětnou. Žalovaný má za to, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce a plně odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny, a ze kterých jasné plyne z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledává důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.

K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že se zabýval problémem, hrozí-li žalobci v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobce zmínil obavy o svůj život v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný posoudil, zda životu či osobní integritě žalobce nehrozí v případě jeho návratu do vlasti vážné nebezpečí a vzal v potaz i závazné stanovisko ze dne 9. 7. 2012, č. j. KRPA-86122/ČJ-2012- 000022, vydané Ministerstvem vnitra ČR, OAMP, které bylo vydáno v souvislosti s rozhodnutím o vyhoštění žalobce z území ČR, a kde je uvedeno, že neexistují překážky k jeho vycestování do země původu ve smyslu § 120a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Co do podrobností v této části, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání konaném dne 13. 9. 2016 žalobce uvedl, že rozumí česky a nepotřebuje tlumočníka, a že se zdržuje v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. Soud proto ustanovené opatrovnici žalobce sdělil, že její služby již nejsou zapotřebí.

Žalobce následně uvedl, že se nemůže vrátit do země původu, protože nemá žádné doklady. Z vlasti odešel v roce 1971 za prací do Chorvatska, Srbska a Rakouska. Do ČR žalobce přicestoval za účelem podnikání přibližně před devíti lety, přičemž ve své vlasti byl pouze krátce, než si vyřídil doklady. Doklady však ztratil, byl souzen za prodej falešných starožitností a proto, že neměl žádné doklady. Do své vlasti se vrátit nemůže, protože nemá žádné doklady a nikde není evidován jako občan. Jeho jedinou příbuznou je sestra, o níž však neví, kde bydlí. Na závěr žalobce požádal o udělení trvalého pobytu, aby měl doklady k vycestování.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [dále jen „směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU“]).

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek zajišťoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Předně soud konstatuje, že není důvodná námitka žalobce týkající se pominutí podání ze dne 27. 10. 2014, neboť jak žalovaný správně uvedl, podal žalobce toto podání k poštovní přepravě dne 30. 10. 2014, jak vyplývá z podacího razítka. Žalovanému tedy bylo doručeno

až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se s ním v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal.

K námitce žalobce týkající se důvodů k udělení azylu z humanitárních důvodů soud předesílá, že žalovaný správně uvedl, dle judikatury Nejvyššího správního soudu nemá soud pravomoc posuzovat důvodnost žádosti žalobce z hlediska možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť se jedná o výsostné právo správního orgánu. Soudu proto náleží prostý přezkum legality postupu žalovaného.

Žalovaný při posuzování důvodnosti žádosti žalobce z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu uvedl, že žalobce je dospělý, plně svéprávný a jeho zdravotní stav odpovídá jeho věku. Žalovaný vzal v úvahu, že žalobce ve správním řízení hodnotil svůj zdravotní stav jako dobrý, že si přes svůj poměrně vysoký věk dokázal během svého střídavého nelegálního pobytu na území Rakouska a České republiky zajistit živobytí, a že dle svého tvrzení v extradičním řízení má ve své vlasti nějaké pozemky. Žalovaný rovněž zohlednil, že je v Bosně a Hercegovině dostupná základní zdravotní péče a léky, přičemž žalobce neuvedl, že by vyžadoval nějakou ve vlasti nedostupnou léčbu, a že v jeho vlasti je možné získat sociální zabezpečení v podobě starobního či invalidního důchodu. Konečně žalovaný vzal v potaz, že žalobce nevyužil možnosti získat nový doklad, jak byl informován velvyslanectvím své vlasti, a nerespektoval správní vyhoštění, jež mu bylo v roce 2012 uděleno Obvodním soudem pro Prahu 1. Žalovaný následně konstatoval, že žádná ze zjištěných skutečností nevytváří situaci, kdy by bylo zcela nehumánní neudělit azyl, ač není dán důvod k jeho udělení podle § 12 zákona o azylu, a proto žalobci azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil.

Soud na základě výše uvedeného konstatuje, že žalovaný vzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti, a z jeho logického závěru plyne, že nezneužil správního uvážení ani nevybočil z jeho mezí. Soud proto neshledal v postupu žalovaného namítaná pochybení. Co se týče nově uváděných zdravotních problémů, soud uvádí, že žalobci nic nebránilo uvést své zdravotní potíže při seznámení se s podklady rozhodnutí, resp. zaslat žalovanému předmětnou lékařskou zprávu dříve, a proto soud podle právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, nemůže k těmto skutečnostem přihlédnout. Námitka žalobce proto není důvodná.

K závěrečné námitce žalobce, že je dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, soud uvádí, že žalovaný vzal v úvahu věk žalobce, situaci v zemi jeho původu, jakož i další skutečnosti, které uvedl v žádosti či při ústním pohovoru. Za účelem posouzení důvodnosti žalobcových tvrzení si žalovaný jako podklad pro své rozhodnutí opatřil Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014, č. j. 102417/2014-LPTP a ze dne 12. 9. 2012, č. j. 114453/2012-LPTP, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch z ledna roku 2014, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2013 z 27. 2. 2014 a informace dostupné z aktuálního znění Infobanky ČTK. Žalobce neuváděl, že by mu hrozil či kdy byl uložen trest smrti. Z podkladů napadeného rozhodnutí žalovaný zjistil, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, a z výpovědí žalobce i dalších podkladů rozhodnutí nevyplývalo, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Zaměřil se také na to, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo nějaký postih za jeho azylovou žádost. Žalovaný přitom konstatoval, že z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 9. 2012, č. j. 114453/2012-LPTP, vyplývá, že přístup

k navrátilcům se žadatelům o azyl přistupují orgány Bosny a Hercegoviny indiferentně, že navrátilci mají možnost usídlit se v místě dřívějšího pobytu i v jiné části země, že v zemi je dostupná základní zdravotní péče a je zde rovněž možné získat starobní či invalidní důchod, tudíž žalobci nehrozí žádná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud na základě uvedeného konstatuje, že žalovaný při posouzení důvodů k udělení doplňkové ochrany zvážil veškeré rozhodné skutečnosti, a to na základě úplných informací o zemi původu žalobce, přičemž v jeho úvaze soud nespatřuje žádné pochybení.

Žalobce v žalobě argumentoval vysokým věkem a špatným zdravotním stavem, přičemž na podporu svých tvrzení předložil úryvek ze zprávy Evropské komise z dubna roku 2012. Z něj však vyplývá pouze to, že staří lidé jsou v Bosně a Hercegovině skupinou osob s poměrně vysokým zastoupením chudých, že navrátilci se starší lidé špatně shání zaměstnání a mají obvykle nižší důchody kvůli rokům stráveným v cizině. Ze zprávy nevyplývá, že by byli staří lidé v Bosně a Hercegovině obecně bezprizorní, nebo že by byla starým lidem poskytována pomoc na základě diskriminačních kritérií. Žalobce tedy nezpochybnil, že v jeho vlasti je možné získat starobní či invalidní důchod, přičemž soud připomíná, že obecně nižší životní úroveň postihující většinu obyvatelstva Bosny a Hercegoviny není azylově relevantní důvodem. K dostupnosti zdravotní péče ve vlasti žalobce se předložený úryvek zprávy vůbec nevyjadřuje. Z podkladů napadeného rozhodnutí však plyne, že základní zdravotní péče je v zemi dostupná, a z předložené zprávy vyplývá, že jeho onemocnění je léčeno a jeho zdravotní stav je kompenzovaný.

Soud tedy konstatuje, že uvedená žalobní tvrzení nijak nezpochybňují závěr žalovaného a námitka žalobce proto není důvodná.

Soud nad rámec uvedeného podotýká, že řízení o udělení mezinárodní ochrany není řízením k zajištění dokladů ani řízením umožňujícím pobyt cizince na území ČR, ale speciálním řízením, jehož účelem je zajistit ochranu pronásledovaným cizincům. Žalobce však pronásledován nebyl a není ani v současnosti.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovené opatrovnici JUDr. Marii Cilínkové, advokátce, se sídlem Bolzanova 1, Praha 2, přiznal soud odměnu za jeden úkon při výkonu funkce opatrovníka žalobce, kterému byla ustanovena usnesením zdejšího soudu ze dne 25.7.2016 z důvodu neznámého pobytu žalobce a to ve výši 800,-Kč celkem, jeden úkon při výkonu funkce opatrovníka 500,-Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč (§ 7 bod 2, 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů). Protože při vyhlášení rozsudku došlo k chybě v počtech, byla tato chyba napravena v písemném vyhotovení rozsudku podle § 54 odst. 4 s.ř.s. Uvedená částka bude opatrovnici vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švejdová